KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
23. marts 2001 *

I sag C-7/01 P(R),

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, Haag (Nederlandene), ved advocaten E.H. Pijnacker Hordijk, S.H. de Ranitz og S.B. Noë, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 14. december 2000 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-5/00 R, FEG mod Kommissionen (Sml. II, s. 4121), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, at sagen hjemvises til Retten og at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes,

* Processprog: nederlandsk.

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

støttet af

CEF City Electrical Factors BV, Rotterdam (Nederlandene),

og af

CEF Holdings Ltd, Kennilworth (Det Forenede Kongerige),

ved advocaten C.M.H.C. Vinken-Geijselaers, J. Stuyck og M.A. Poelman, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokaten, P. Léger,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. januar 2001 har Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (herefter »FEG«) i medfør af artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den kendelse, som præsidenten for Retten i Første Instans afsagde den 14. december 2000 i sag T-5/00 R, FEG mod Kommissionen (Sml. II, s. 4121, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved præsidenten ikke tog appellantens begæring til følge om en delvis udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 2000/117/EF af 26. oktober 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (sag IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied og Technische Unie (FEG og TU)) (EFT 2000 L 39, s. 1, herefter »den omtvistede beslutning«).

2 Appellanten har foruden påstand om ophævelse af den appellerede kendelse nedlagt påstand om dels, at sagen hjemvises til Retten til fornyet prøvelse, dels at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

3 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 31. januar 2001 har Kommissionen fremsat sine skriftlige bemærkninger for Domstolen. Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 9. februar 2001 har CEF City Electrical Factors BV (herefter »CEF City«) og CEF Holdings Ltd (herefter »CEF Holdings«) fremsat deres skriftlige bemærkninger for Domstolen.

De relevante retsregler, faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne for Retten

4 For så vidt angår de relevante retsregler, de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for søgsmålet, og retsforhandlingerne for Retten henvises der til præmis 1-22 i den appellerede kendelse.

5 Det fremgår bl.a. af den appellerede kendelses præmisser, at appellanten efter at have anlagt sag med påstand om annullation af den omtvistede beslutning, ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 25. september 2000 har fremsat en begæring om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen indtil udgangen af den anden måned efter, at der er afsagt dom i hovedsagen.

6 Det fremgår endvidere, at appellanten ved skrivelse registeret på Rettens Justitskontor den 25. oktober 2000 har ændret denne oprindelige begæring om foreløbige forholdsregler. Sagsøgeren har i denne skrivelse erklæret sig villig til at bestræbe sig på at opnå en bankgaranti svarende til appellantens egen formue ved slutningen af regnskabsåret 1999 (herefter »den foreslåede garanti«).

Den appellerede kendelse

7 Ved den appellerede kendelse har Rettens præsident, efter at have tilladt CEF City og CEF Holdings at intervenere, afvist at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.

8 Retten fastslog indledningsvis, at begæringen om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen ikke kunne have andet formål end at opnå tilladelse til at stille den foreslåede garanti i stedet for den af Kommissionen krævede garanti (herefter »den krævede garanti«) som betingelse for, at den bøde, som sagsøgeren var blevet pålagt ved beslutningen, ikke straks blev søgt inddrevet.

9 Retten gjorde derefter opmærksom på, at ifølge fast retspraksis kan en sådan begæring kun tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (Domstolens kendelse af 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549, præmis 6, og kendelser af 14.12.1999, henholdsvis sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 55, og sag C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8733, præmis 48). Muligheden for at kræve, at der stilles en garanti, er således for så vidt angår sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt hjemlet i Domstolens og Rettens procesreglement og er i overensstemmelse med Kommissionens velbegrundede, generelle praksis.

10 Retten har som følge heraf undersøgt — for så vidt angår spørgsmålet om betingelsen om uopsættelighed var opfyldt — om sagsøgeren havde ført bevis for, at det ville være umuligt for sagsøgeren at stille den krævede garanti uden at bringe sammenslutningens fortsatte eksistens i fare.

11 I den forbindelse har Retten bemærket, at når en overtrædelse af artikel 81, stk.1, EF sker ved, at en sammenslutning af virksomheder træffer en beslutning, skal

bødens maksimumsbeløb, der er fastsat til 10% af omsætningen inden for det sidste regnskabsår, jf. artikel 15, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 16. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), beregnes på grundlag af omsætningen for samtlige de virksomheder, som er medlemmer af sammenslutningen, i hvert fald når denne efter sine interne regler kan handle med bindende virkning for sine medlemmer (Rettens kendelse af 4.6.1996, sag T-18/96 R, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 407, præmis 33, efter appel stadfæstet ved Domstolens kendelse af 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 35). En sådan opfattelse hviler på, at den indflydelse, som en sammenslutning af virksomheder har kunnet udøve på markedet, ikke beror på dens egen »omsætning«, som hverken er udtryk for dens størrelse eller dens økonomiske styrke, men på medlemsvirksomhedernes årsomsætning, hvilket er udtryk for dens størrelse og dens økonomiske styrke (Rettens dom af 23.2.1994, forenede sager T-39/92 og T-40/92, CB og Europay mod Kommissionen, Sml. II, s. 49, præmis 137, og af 21.2.1995, sag T-29/92, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 289, præmis 385, samt kendelsen af 4.6.1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 33).

12 Retten har derfor undersøgt, om FEG's vedtægter og forretningsorden indeholdt bestemmelser, hvorefter den kan handle med bindende virkning for medlemmerne.

13 I den forbindelse fremgår det af den appellerede kendelse, at i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 3, litra f) og g), i FEG's vedtægter er FEG's formål at varetage de fælles interesser for lagerførende grossister i elektriske artikler bl.a. ved at fremme et »velordnet marked i ordets videste forstand« samt at indgå samarbejdsaftaler med andre organer eller organisationer med tilhørsforhold til engroshandelen med elektriske artikler. Alle medlemmer er bl.a. i henhold til vedtægternes artikel 16 forpligtet til »nøje at overholde bestemmelserne i vedtægterne, forretningsordenen samt bestyrelsens og generalforsamlingens vedtagelser«. Af vedtægternes artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 6 fremgår det, at et medlem kan ekskluderes, hvis det ikke længere opfylder de betingelser, der er

fastsat i vedtægterne eller forretningsordenen. Et medlem vil tillige kunne idømmes en advarsel, en suspension eller en bøde på op til 10 000 NLG, hvis bestyrelsen finder, at det har tilsidesat vedtægterne, forretningsordenen eller vedtagelser, der gyldigt er truffet af sammenslutningen.

14 Endvidere fremgår det af den appellerede kendelse, at for så vidt angår de overtrædelser, som sagsøgeren ifølge beslutningens artikel 1 og 2 har begået, er der talrige henvisninger, blandt andet i den omtvistede beslutnings betragtning 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 og 122, til den bindende virkning, som den optræden fra sammenslutningens side, der dannede grundlag for de påståede aftaler, dvs. den kollektive eksklusive samhandelsordning og prisaftaler mellem medlemmerne, havde for medlemmerne.

15 Ifølge Retten fremgår det, at selv om sagsøgeren bestrider de konklusioner, som Kommissionen har draget i den omtvistede beslutning vedrørende tilstedeværelsen af disse overtrædelser, er der intet i sagsakterne, der umiddelbart kan skabe tvivl om, at de påståede aftaler var i medlemmernes interesse.

16 Retten har på baggrund af disse foreliggende konstateringer fastslået, at sagsøgerens objektive interesser således ikke umiddelbart kunne anses for at være uafhængige af de virksomheders interesser, der var tilsluttet sammenslutningen.

17 Retten har således ment, at den risiko for en alvorlig og uoprettelig skade, som i denne sag ville være forbundet med at stille den krævede garanti, skulle vurderes under hensyn til FEG's medlemsvirksomheders størrelse og økonomiske styrke.

18 I den forbindelse fremgår det af den appellerede kendelse, at Kommissionen, uden at det er blevet bestridt af sagsøgeren, har gjort opmærksom på, at bøden svarer til mindre end 0,5% af den samlede omsætning for FEG's medlemmer i regnskabsåret 1994. Retten fandt derefter, at FEG's medlemmer har en tilstrækkelig økonomisk kapacitet til at betale den pålagte bøde eller så meget desto mere til at stille den krævede garanti.

19 Retten har således konkluderet, at sagsøgeren ikke havde ført bevis for, at en gennemførelse af den omtvistede beslutnings artikel 5, stk. 1, og artikel 6, før Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, ville føre til den påståede alvorlige og uoprettelige skade i form af en eventuel konkurs.

20 Endelig har Retten tilføjet, at denne konklusion ikke blev berørt af sagsøgerens argumentation vedrørende den foreslåede garanti.

21 Ifølge den appellerede kendelse er det forhold, at sagsøgeren erklærer sig villig til at stille en sådan garanti, i sig selv irrelevant, selv om garantien hævdes at svare til sammenslutningens formue ved slutningen af regnskabsåret 1999, som er året, hvor bøden blevet pålagt. Det fremgik tydeligt af sagsøgerens bemærkninger under den mundtlige forhandling og af sammenslutningens senere skrivelse af 6. november 2000, at den lille del — svarende til cirka 4% — af den pålagte bøde, som ville være dækket af den foreslåede garanti, kun repræsenterer den del, som visse medlemmer af FEG har accepteret endeligt at skulle bære, for at sagsøgeren kan gennemføre hovedsagen. Sagsøgeren havde ikke ført noget bevis for, at medlemmerne ikke ville være i stand til at samle tilstrækkelige midler til, at den krævede garanti kunne stilles.

22 Som følge heraf konkluderede Retten, at sagsøgeren ikke havde ført bevis for, at sammenslutningen ville lide en alvorlig og uoprettelig skade, hvis de begærede foreløbige forholdsregler ikke blev truffet.

23 Retten tog derfor ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, uden at det blev undersøgt, hvorvidt de andre betingelser for at anordne den begærede udsættelse var opfyldt.

Appellen

24 I appelskriftet har appellanten nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Sagen hjemvises til Retten.

— Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

25 Til støtte for appellen har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelse har til følge, at mens sammenslutningen har anlagt sag til anfægtelse af den omtvistede beslutning, der pålægger den en administrativ bøde, vil bøden faktisk blive opkrævet af det organ, der har pålagt den bøden, og dette endog før sammenslutningen er blevet hørt af en uafhængig dommer i sin sag til prøvelse af den pågældende beslutning. Appellanten bestrider i særdeleshed, at sammenslutningens objektive interesser umiddelbart skal sidestilles med medlemmernes interesser, og følgelig, at medlemmernes økonomiske situation skal tages i betragtning for at vurdere, om sammenslutningen vil lide en alvorlig og uoprettelig skade, hvis den begærede udsættelse ikke anordnes.

26 Dette eneste anbringende falder i fire led. Det anføres for det første, at det er en tilsidesættelse af fællesskabsretten, at Retten har sidestillet appellanten med dens medlemmer. For det andet underkender den appellerede kendelse appellantens ret til en fuldstændig og effektiv retsbeskyttelse. For det tredje er der sket en tilsidesættelse af artikel 242 EF sammenholdt med artikel 104 i Rettens procesreglement, på grund af en åbenbar urigtig afvejning af interesser. For det fjerde har Retten tilsidesat fællesskabsretten, idet den har tilladt, at Kommissionen uberettiget udnytter FEG's søgsmålsadgang.

27 Kommissionen samt CEF City og CEF Holdings har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale appelsagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

28 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan træffes afgørelse vedrørende appellen, er det ufornødent, at parterne afgiver mundtlige indlæg.

Første led af anbringendet

29 I første led af anbringendet anfægter appellanten Rettens vurdering om, at sammenslutningens interesser ikke er uafhængige af medlemmernes interesser, udelukkende fordi aftalerne umiddelbart var i overensstemmelse med medlemmernes interesser, og fordi den optræden fra sammenslutningens side, der dannede grundlag for overtrædelserne, havde en bindende virkning for medlemmerne.

30 For det første kan en sammenslutning i almindelighed ikke sidestilles med sine medlemmer i forbindelse med en procedure i medfør af forordning nr. 17. Desuden finder det fælles princip i medlemsstaternes retsordener, hvorefter tredjemand normalt ikke hæfter for en juridisk persons gæld, tillige anvendelse på medlemmerne af en sammenslutning, der har status som en juridisk person. Selv om det forholdt sig anderledes, ville det endelig ikke være juridisk korrekt at sidestille en virksomhedssammenslutning, der har status som en selvstændig juridisk person, med dens medlemmer i de tilfælde, hvor sammenslutningen og medlemmerne hverken udgør en økonomisk enhed eller er så tæt forbundne, at de er fuldstændig sidestillet i deres forhold til tredjemand.

31 I denne sag er appellantens interesse, som er at anfægte den omtvistede beslutning, forskellig fra sammenslutningens medlemmers interesse. I den forbindelse har appellanten gjort opmærksom på, at Kommissionen havde tilsendt seks af sammenslutningens medlemmer en meddelelse af klagepunkter, men den besluttede til sidst at tilbagekalde meddelelsen i forhold til dem. Appellanten har ligeledes anført, at sammenslutningen ikke kan forpligte sine medlemmer til at yde den hjælp.

32 Derudover har appellanten gjort gældende, at det er forkert, når Retten har ment, at de konstaterede overtrædelser hidrørte fra beslutninger, der var truffet af appellanten, og som var bindende for dens medlemmer.

33 I den forbindelse bemærkes det indledningsvis, at det af den appellerede kendelse hverken fremgår, at appellanten generelt er blevet sidestillet med sine medlemmer, eller at det blev lagt til grund, at medlemmerne hæftede for sammenslutningens gæld.

34 Retten har udelukkende på baggrund af de oplysninger, som den er blevet gjort bekendt med, fastslået, at appellantens interne regler gjorde det muligt for sammenslutningen at handle med bindende virkning for medlemmerne, og at intet umiddelbart kunne skabe tvivl om, at de påståede aftaler var i medlemmernes interesser. På baggrund af dette sammenfald af interesser mellem FEG og

dens medlemmer har Retten ved vurderingen af risikoen for en alvorlig og uoprettelig skade fastslået, at der skulle tages hensyn til appellantens medlemsvirksomheders størrelse og økonomiske styrke.

35 Selv om den påståede overtrædelse er blevet begået som følge af en beslutning truffet af FEG, fremgår det faktisk af de konstateringer, som Retten har foretaget, at der umiddelbart er et sammenfald af appellantens og dens medlemmers interesser.

36 De argumenter, som appellanten har fremført, har ikke godtgjort, at Retten har begået en fejl ved at tage dette sammenfald af interesser i betragtning med henblik på at vurdere, hvorvidt appellanten reelt vil blive ramt af en alvorlig og uoprettelig skade.

37 I særdeleshed findes den omstændighed, at FEG's medlemmer ikke af denne kan pålægges at yde sammenslutningen hjælp, hvilket Retten i øvrigt var fuldt ud opmærksom på, at være uden betydning. På baggrund af det konstaterede interessesammenfald var det tilstrækkeligt at fastslå, at sammenslutningens medlemmer havde midler til at stille garantien, og at den påståede skade således fuldstændigt kunne undgås.

38 Rettens bedømmelse, hvorefter sammenslutningens beslutninger var bindende for dens medlemmer, kan ikke anfægtes under en appelsag. I henhold til artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appellen begrænset til retsspørgsmål og skal støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat fællesskabsretten.

Andet led af anbringendet

39 Appellanten har gjort gældende, at sammenslutningens ret til en fuldstændig og effektiv retsbeskyttelse er blevet tilsidesat ved den appellerede kendelse, idet afslaget på de begærede foreløbige forholdsregler vil føre til appellantens konkurs og dermed gøre denne ude af stand til at gå videre med hovedsagen.

40 Årsagsforbindelsen mellem afslaget på de begærede forholdsregler og den påståede konkurs er blevet fastslået. Appellantens medlemmer vil naturligvis være i stand til at støtte sammenslutningen for at undgå konkursen, men de vil ikke være juridisk forpligtede hertil.

41 I den forbindelse skal det indledningsvis bemærkes, at Retten retmæssigt har kunnet støtte sig på sammenfaldet af interesser mellem appellanten og dennes medlemmer for at fastslå, hvorvidt sammenslutningens situation berettigede til, at der blev truffet foreløbige forholdsregler.

42 Da tvisten faktisk vedrører en overtrædelse af konkurrencereglerne, der er blevet begået som følge af en beslutning truffet af en sammenslutning af virksomheder, og da det i denne sammenhæng er blevet fastslået, at sammenslutningens objektive interesser ikke er selvstændige i forhold til interesserne for de virksomheder, der er medlemmer af sammenslutningen, kan sammenslutningens interesse i at overleve ikke vurderes uafhængigt i forhold til de pågældende selskabers interesse.

43 En anerkendelse af det modsatte synspunkt, som er anført af appellanten, ville i praksis føre til systematisk at udsætte gennemførelsen til fordel for enhver virksomhedssammenslutning, som anlægger en sag med påstand om annullation af en beslutning truffet af Kommissionen, der pålægger denne sammenslutning en bøde, der er beregnet på grundlag af omsætningen for samtlige de virksomheder, som er medlemmer af sammenslutningen.

44 Dette vil ikke kunne accepteres i særdeleshed i den helt særlige situation, hvor der er tale om en anmodning om fritagelse for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at en bøde, som Kommissionen har pålagt, ikke bliver inddrevet, idet en sådan anmodning i henhold til fast praksis kun kan imødekommes, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (kendelsen i sagen AEG mod Kommissionen, præmis 6, og kendelse af 7.5.1982, sag 86/82 R, Hasselblad mod Kommissionen, Sml. s. 1555, præmis 3, og af 15.3.1983, sag 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen, Sml. s. 725, præmis 5 og 6).

45 Endvidere fremgår det af den appellerede kendelse, at Retten har fastslået, at der ikke er årsagsforbindelse mellem afslaget på den begærede udsættelse og appellantens påståede skader. Der er på dette punkt tale om en bedømmelse af faktiske omstændigheder, som ikke kan anfægtes under en appelsag af de grunde, der er anført i præmis 38 i nærværende kendelse.

46 Endelig er den omstændighed, at FEG's medlemmer ensidigt afslår at yde bistand, ikke i sig selv tilstrækkelig til, at medlemmernes økonomiske situation ikke skal tages i betragtning. Omfanget af den påståede skade kan således ikke afhænge af, hvad der ensidigt bestemmes af medlemmerne af den sammenslutning, der har begæret udsættelsen, såfremt sammenslutningens og medlemmernes interesser er sammenfaldende.

Tredje led af anbringendet

47 Appellanten har gjort gældende, at Retten har truffet afgørelse på grundlag af en åbenbar urigtig afvejning af de interesser, som er berørt i sagen, idet Kommissionen ikke havde den mindste økonomiske interesse i den umiddelbare gennemførelse af beslutningen og at den interesse, som Kommissionen havde i, at beslutningen blev overholdt, på ingen mulig måde ville blive påvirket af, at inddrivelsen af bøden blev udsat.

48 I den forbindelse fremgår det af den appellerede kendelse, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke blev taget til følge med den begrundelse, at appellanten ikke havde godtgjort, at sammenslutningen risikerede at lide en alvorlig og uoprettelig skade, og dette uden at der blev foretaget en afvejning af på den ene side Kommissionens interesse i den umiddelbare gennemførelse af beslutningen, og på den anden side appellantens interesse i at opnå udsættelse af forpligtelsen til at stille den krævede garanti.

49 Appellanten kan således ikke hævde, at Retten har foretaget en urigtig afvejning af de berørte interesser. Begæringen kunne med rette afvises, idet appellanten ikke havde godtgjort, at betingelsen om uopsættelighed var opfyldt.

50 Betingelserne for en udsættelse af gennemførelsen er kumulative, således at en begæring om udsættelse ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (jf. kendelsen af 14.10.1996, SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 30).

Fjerde led af anbringendet

51 Ifølge appellanten har Retten tilladt, at Kommissionen uberettiget har udnyttet FEG's søgsmålsadgang til at opnå fuld betaling af den bøde, der er pålagt ved den omtvistede beslutning, idet det står fast, at Kommissionen aldrig ville have kunnet inddrive denne bøde, hvis der ikke havde været anlagt sag.

52 I den forbindelse må det ikke desto mindre fastslås, at hvis appellanten ikke havde benyttet sig af sin søgsmålsadgang, ville Kommissionen have haft ret til at forsøge at opnå en fuldstændig opfyldelse af den omtvistede beslutning.

53 Kommissionen er ikke blevet afskåret fra denne mulighed som følge af, at der er anlagt sag, da en sådan sag i henhold til ordningen i artikel 242 EF ikke har opsættende virkning.

54 Under disse betingelser kan den omstændighed, at Kommissionen, efter at annullationssøgsmålet var anlagt ved Retten, har accepteret ikke at tage nogen skridt til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserer for Retten, forudsat at der stilles en tilfredsstillende bankgaranti, ikke være udtryk for et misbrug fra Kommissionens side, og den appellerede kendelse er på dette punkt ikke behæftet med nogen retlig fejl.

55 På baggrund af ovenstående betragtninger må appellen i det hele forkastes.

Sagens omkostninger

56 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen samt CEF City og CEF Holdings har nedlagt påstand om, at appellanten pålægges at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det appellanten at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLENS PRÆSIDENT
for ret:

1) Appellen forkastes.

2) Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 23. marts 2001.

R. Grass
Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias
Præsident